

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Рев-264/05
Бања Лука, 30.10.2007. године

У ИМЕ НАРОДА!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Петра Бајића, као предсједника вијећа, Стаке Гојковић, Дарка Осмића, Драгослава Лукића и Горјане Попадић, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Ш П. д.о.о. Б., кога заступа пуномоћник И. Б., адвокат из Б., против тужених Ц. Ј. и М. Ј., оба из В. О., које заступа пуномоћник М. С., адвокат из Б., ради исплате дуга, одлучујући о ревизији тужених против пресуде Окружног суда у Б. број Гж-1179/2002 од 26.01.2005. године, на сједници одржаној 30.10.2007. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се дјелимично уважава, пресуда Окружног суда у Б. број Гж-1179/2002 од 26.01.2005. године се преиначава утолико што се тужени обавезују да на износ главног дуга од 24.030,00 КМ плате тужиоцу законске затезне камате почев од 10.12.2002. године до исплате у року од 15 дана под пријетњом извршења.

У преосталом дијелу ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Б. број П-510/2001 од 10.6.2002. године обавезани су тужени да тужиоцу исплате 40.500,00 КМ са законском каматом почев од пресуђења до исплате и да му надокнаде трошкове парничног поступка у износу од 2.700,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Б. број Гж-1179/2002 од 26.01.2005. године, жалба тужених је дјелимично уважена, првостепена пресуда преиначена тако што су тужени обавезани да тужиоцу исплате износ од 24.030,00 КМ, са законском затезном каматом почев од 10.6.2002. године до исплате, уз накнаду трошкова парничног поступка у износу од 2.700,00 КМ.

Благовремено изјављеном ревизијом тужени побијају другостепену пресуду због погрешне примјене материјалног права и предлажу да се оспорена пресуда преиначи или укине и предмет врати на поновно суђење.

У одговору на ревизију тужилац је предложио да се ревизија одбије као неоснована.

Ревизија је дјелимично основана.

У овој парници тужилац захтјева да му тужени по основу испуњења обавезе из уговора о дјелу од 10.10.2000. године исплате за произведену и уграђену столарију износ од 40.500,00 КМ.

У поступку који је претходио доношењу оспорене пресуде првостепени суд је утврдио: да су парничне странке закључиле уговор о изради и уградњи ПВЦ столарије уговорених димензија за кућу тужених у Б. за укупну цијену од 76.000,00 КМ; да је тужилац био у обавези да изради и монтира столарију у подруму, приземљу и првом спрату у периоду од 20. до 30.10.2000. године, а остали дио у периоду од 20. до 30.11.2000. године; да су тужени преузели обавезу да тужиоцу исплате дио цијене од 20.000,00 КМ одмах приликом закључења уговора, дио у износу од 18.000,00 КМ до 01.11.2000. године, а преостали износ од 38.000,00 у шест једнаких мјесечних рата рачунајући од дана уградње цјелокупне столарије; да су тужени исплатили тужиоцу 20.000,00 КМ приликом закључења уговора, дио од 15.500,00 КМ дана 18.10.2001. године по вансудској нагодби по којој се тужилац обавезао да ће отклонити све недостатке на уграђеној столарији и уградити преостали дио столарије; да ће у случају неслагања парничне странке извјестити вјештака грађевинске струке ради давања мишљења да ли је уграђена столарија без недостатака; да по завршетку комплетне испоруке и монтаже столарије тужени исплате уговорену цијену по истеку рока од шест мјесеци; да је тужилац извршио своју обавезу испоруке и уградње стларије у новембру мјесецу 2001. године након чега није било примједби, осим на уградњу два прозора, али да тужени нису затражили њихову замјену нити усклађивање цијене од тужиоца.

Код оваквог стања ствари првостепени суд је закључио да је тужилац у цијелости извршио своју обавезу, а да тужени нису исплатили тужиоцу уговорену цијену у износу од 40.500,00 КМ. Налазећи да су радови окончани у новембру 2001. године, првостепени суд је закључио да је протекао рок од шест мјесеци у коме су тужени били дужни измирити своју обавезу у погледу исплате остатка цијене, па је позивајући се на одредбу члана 454. Закона о облигационим односима ("Службени лист" СФРЈ бр. 27/78 до 57/89 и "Службени гласник" РС бр. 17/93, 3/96 и 39/03, у даљем тексту: ЗОО), удовољио тужбеном захтјеву тужиоца.

Одлучујући о жалби тужених другостепени суд је, након одржане расправе нашао утврђеним да је уграђено 169 столарских отвора са димензијама које нису у складу са уговором, да је потребно допасовати сву уграђену столарију да би била у функционалном стању, те да је за 15% умањена уговорена вриједност столарије због мањих димензија уграђене у односу на уговорене димензије столарије, што износи 11.400,00 КМ, а да трошкови пасовања уграђене столарије да би била функционална износе 5.070,00 КМ. Имајући у виду да тужилац није извршио обавезу из уговора о дјелу како је уговорено и по правилима посла у смислу члана 607. став 1. ЗОО, другостепени суд је закључио да тужени имају право да траже снижење цијене за уграђену

сталарију у складу са одредбама члана 620. став 3. и 621. ЗОО. Стога се, по оцјени другостепеног суда обавеза тужених из овог уговора умањује за износ од 16.470,00 КМ, па како су на име цијене сталарије исплатили укупно 35.500,00 КМ тужени су у обавези да тужиоцу исплате још износ од 24.030,00 КМ.

Другостепени суд није прихватио приговор тужених да уговорену вриједност сталарије треба умањити за вриједност двоја роло врата која нису уграђена у износу од 2.472,00 КМ, налазећи да тужени нису оспорили исказ свједока Д. Ж. да та врата нису била предмет уговора и зато што је у уговору та ставка прецртана. Полазећи од чињенице да је тужилац уградњу сталарије извршио на дан закључења главне расправе пред првостепеним судом што су тужени истакли у жалби, другостепени суд је закључио да је обавеза тужених доспјела са даном закључења главне расправе у првостепеном поступку, па је позивајући се на одредбу члана 277. став 1. и 278. став 1. ЗОО обавезао тужене да тужиоцу плате законске затезне камате на досуђени износ главног дуга од 10.6.2002. године до исплате.

Правилно је другостепени суд закључио да се спорни однос има разријешити примјеном одредби Закона о облигационим односима које регулишу права и обавезе уговарача из уговора о дјелу. Правилно је другостепени суд с обзиром на утврђено чињенично стање примијенио одредбе члана 607 став 1. члана 620. став 3. и члана 621. ЗОО, када је обавезу тужених умањио за износ од 16.470,00 КМ због утврђених недостатака уграђене сталарије у погледу димензија и трошкова потребног пасовања и тужене обавезао да тужиоцу на име остатка накнаде исплате 24.030,00 КМ.

Ревиденти сматрају да је њихову обавезу требало умањити и за износ од 2.472,00 КМ, јер да тужилац није уградио двоја роло врата у тој вриједности. Тачно је да је вјештак Д. Л. у свом писменом налазу и мишљењу констатовао да у приземљу једна ставка са двије јединице у укупном износу од 2.472,00 КМ није извођена. Тачно је и то да је другостепена одлука заснована на налазу вјештака грађевинске струке Л. Д. који је другостепени суд прихватио. Међутим, другостепени суд је прихватио да двоја роло врата нису уграђена у објекат тужених, али није умањио обавезу тужених за износ од 2.472,00 КМ јер је на основу других проведених доказа утврђено да уградња двоја роло врата није уговорена, односно да су тужени одустали од њихове уградње, па се наводи ревизије да је у овом дијелу погрешно примијењено материјално право не могу прихватити основаним.

Супротно томе, основано тужени у ревизији истичу да је другостепени суд погрешно закључио да је њихова обавеза плаћања накнаде тужиоцу за извршени посао доспјела са даном доношења првостепене пресуде. Није спорно да су парничне странке уговором од 10.10.2000. године, а касније и вансудском нагодбом од 18.10.2001. године, након што је исплаћено укупно 35.500,00 КМ, уговориле да преостали дио цијене тужени исплате по истеку шест мјесеци од уградње цјелокупне сталарије. Радови на уградњи сталарије завршени су 10.6.2002. године. Утврђени снижени износ накнаде од 24.030,00 КМ тужени су били дужни исплатити по истеку рока од шест мјесеци. То значи да је потраживање тужиоца доспјело са 10.12.2002. године. Како тужени нису испунили своју обавезу, дужни су у смислу члана 277. став 1. платити тужиоцу

законске затезне камате на досуђени износ главног дуга од тог датума до коначне исплате. Како је обавеза тужених због утврђених недостатака снижена према утврђеном умањењу вриједности уграђене столарије, а ни једна уговорна страна није по извршеној уградњи столарије затражила од вјештака Л. Д. да изврши преглед у складу са споразумом од 18.10.2001. године, због чињенице да је тек у другостепеном поступку овај вјештак извршио преглед уграђене столарије не може се прихватити основаним приговор ревидената да су тужени пали у доцњу тек по истеку шест мјесеци од доношења другостепене пресуде.

Из напријед наведених разлога ваљало је на основу члана 248. и 250. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, бр. 58/03, 85/03, 74/05 и 63/07), одлучити као у изреци.

Предсједник вијећа
Петар Бајић